

[Bernhard Baunsgaard]

endt i den »retstilstand«, at blot overtrædelsen af byplanerne er tilstrækkelig grove og kostbare, så sker der intet.

I de førstnævnte eksempler blev overtrædelsen kendt før færdiggørelse af byggeriet, og dette blev meget hurtigt stoppet, men Holtebutikscntret blev også anmeldt før færdiggørelsen, og det blev ikke stoppet, så anmeldelse før færdiggørelse kan heller ikke være princippet.

I både Agger og Holte var de kommunale myndigheder stærkt interesserede i byggeriet, men der forelå også kommunal godkendelse ved byggeriet i Ølstykke og i Løjt Kirkeby, og de sidste blev alligevel krævet stoppet og nedrevet.

Det er væsentligt, at der findes klare principper ved administration af vore love, så der ikke opstår tvivl om, at loven gælder alle, både store og små, og at alle får samme behandling, uanset om det er myndigheder eller private.

I artiklen udtrykker en række personer, at de føler, at retsbevidstheden lider skade ved den forskelsbehandling, som ovennævnte eksempler er udtryk for.

Besvarelse (5/8 80):

Miljøministeren (Erik Holst):

Planstyrelsen har udarbejdet vedlagte notat i anledning af spørgsmålet.

Jeg kan henvise til det, planstyrelsen har oplyst i notatet.

Planstyrelsen

10. kontor

Den 4. august 1980

Notat vedrørende et spørgsmål til miljøministeren fra medlem af folketinget Bernhard Baunsgaard – spørgsmål nr. 1110

1. Spørgsmålet lyder således:

»Kan ministeren oplyse, hvilke principper planstyrelsen anvender ved dispensationer i forbindelse med byplaner?«

I begrundelsen for spørgsmålet henvises til en artikel i Politiken for den 24. juli 1980, hvori der omtales en række sager vedrørende byggeri opført i strid med by- og landzoneloven, kommuneplanloven og naturfredningsloven. Fra artiklen fremdrages særligt 2 sager, hvor planstyrelsen har foranlediget byg-

geriet standset, nemlig et parcelhus i Åbenrå og et lignende byggeri i Ølstykke, og disse eksempler sammenlignes med et hotelbyggeri i Agger i Sydthy kommune og et butikscnter i Holte.

I de to sidstnævnte sager er byggerierne ikke blevet standset, men der er endnu ikke taget endelig stilling til følgerne af de konstaterede lovovertrædelser.

2. Formålet med at *standse* et byggeri, der endnu ikke er fuldtført, og som hævdes at være ulovligt, er at undgå, at en klagebehandling bliver delvis illusorisk, fordi den skade, der sker ved overtrædelsen, ikke kan genoprettes af faktiske eller økonomiske grunde.

Kommuneplanloven indeholder ikke for de almindelige klager i henhold til lovens § 48 nogen regel om, at en klage har opsættende virkning. Det antages imidlertid i nyere forvaltningsretlig litteratur og administrativ praksis, at klageinstansen også uden udtrykkelig lovhjæmmel kan beslutte, at en klage skal have opsættende virkning.

Ved afgørelsen af, om et byggeri skal standses, må der tages hensyn til en række forhold. Har bygherren opnået kommunens tilladelse, er der tale om en begunstigende forvaltningsakt, som efter almindelige forvaltningsretlige regler kun i begrænset omfang kan annulleres. Der må lægges vægt på, dels om kommunens afgørelse har været »åbenbart urigtig«, dels må der lægges væsentlig vægt på, i hvilket omfang modtageren af den begunstigende forvaltningsakt har indrettet sig efter, eventuelt udnyttet, forvaltningsafgørelsen – herunder i hvilket omfang han har truffet økonomisk belastende dispositioner af en vis størrelsesorden i tillid til den meddelte forvaltningsafgørelse.

Disse hensyn er fremdraget af folketingets ombudsmand i en konkret sag, jfr. ombudsmandens beretning for 1978 side 703-4.

Ved afgørelsen af, om et påbegyndt byggeri skal standses i anledning af en klage over en påstået overtrædelse af de for den pågældende ejendom gældende bestemmelser, tages også i betragtning, at planstyrelsen, hvis det senere viser sig, at domstolene ikke kan tiltræde den af planstyrelsen anlagte fortolkning, vil kunne pådrage statskassen et erstatningsansvar.